

בש"פ 6521/19 - יקבי ירושלים- אגודה חקלאית שיתופית נגד אנטיפוד השקעות בע"מ

בבית המשפט העליון

בש"פ 6521/19 - א'

לפני: כבוד הרשם רון גולדשטיין

המבקשת: יקבי ירושלים- אגודה חקלאית שיתופית

נגד

המשיבה: אנטיפוד השקעות בע"מ

**בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך; תשובת
המשיבה מיום 23.10.2019**

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך ערעורי על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ש' ליבוביץ) בת"א 33479-09-11 מיום 31.7.2019, שבה התקבלה באופן חלקי בקשה לפי פקודת בזיון בית משפט (להלן: פקודת הבזיון או הפקודה) שהוגשה על ידי המשיבה (להלן: החלטה).

ההחלטה ניתנה כאמור ביום 31.7.2019 והומצאה לבא-כוח המבקשת ביום 1.8.2019. סעיף 8 לפקודה קובע כי צו המטיל עונש לפי הפקודה "...יהא ניתן לערעור באותם התנאים הנוהגים בערעור על פסק-דין פלילי המטיל עונש כיוצא בזה". בהתאם לסעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסחמשולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) המועד להגשת ערעור בפלילים הינו 45 ימים. זהו, אפוא, גם המועד להגשת ערעור על צו לפי פקודת בזיון בית משפט. בנסיבות המקרה דנן, חלה פגרת הקיץ במהלך תקופת 45 הימים האמורים. בפקודה וכן בחוק סדר הדין הפלילי אין הוראה מיוחדת לעניין השפעת תקופת הפגרה על מניין הימים. לפיכך, חלה הסדר הקבוע בסעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 אשר לפיו ימי הפגרה יבואו במניין הימים, זולת אם מדובר בימים האחרונים שבתקופה (ראו, בש"פ 8122/10 ZYT CER TRANS .S.R.L זיצרנ' מאור, פיסקה 2 (29.11.2010) והאסמכתאות שם). על רקע זה, המועד האחרון להגשת הערעור במקרה דנן היה ביום 15.9.2019. הבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 3.10.2019

עמוד 1

דהיינו באיחור של כשבועיים וחצי.

לטענת בא-כוח המבקשת, בשל "טעות משרדית" הוזנה במערכת הממוחשבת במשרדו משימה להגשת הודעת ערעור בהתאם למועדים הקבועים בדין להגשת הליך ערעור אזרחי שבמסגרתם, כידוע, ימי הפגרה אינם באים במניין הימים. בהקשר זה נטען כי משרד בא-כוח המבקשת עוסק בתחום האזרחי ועסקינן בהליך שהינו אזרחי ועל כן סברו המבקשת ובא-כוחה, בטעות, כי הם מצויים בתוך טווח הזמנים להגשת הערעור ולא היו מודעים לעובדה כי המועד להגשת הערעור כבר חלף.

המשיבה מצידה מתנגדת לבקשה.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. בפסיקה נקבע, כי מקום בו מתבקשת ארכה להגשתו של הליך ערעורי על החלטה לפי הפקודה המטילה עונש, יש לבחון בכל מקרה לגופו את משקלו של הפן הפלילי הדבק בהחלטה, ולהחיל אמת מידה המשקפת את ה"דואליות" של ההליך, כך שזו תהא אמנם פחותה מאמת המידה המחמירה החלה בהליך אזרחי גרידא ("טעמים מיוחדים"), אך תמוקם בטווח שבינה ובין אמת המידה המוחלת בהליך פלילי גרידא ("טעם ממשי המניח את הדעת") (וראו לעניין זה, בש"פ 505/14 פרנקו נ' דאר, פסקה 4 (15.6.2014) והאסמכתאות שם).

בענייננו אף אם נחיל (לטובת המבקשת) את אמת המידה הרגילה הנהוגה בהליך פלילי גרידא, הרי שאין בנימוקי הבקשה כדי ללמד כי התקלה המשרדית שבגינה לא הוגשה הבקשה בזמן עולה לכדי "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה יצוין כי בפסיקה נקבע לא אחת כיגם בהליכים פליליים אין ב"תקלהמשרדית" כדי להוות טעם מספק להארכת מועד הקבוע בחיקוק (ראו, בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.2013)). בענייננו, טענות המבקשת באשר לטעות המשרדית כלל לא נתמכו בתצהיר (ויצוין כי המבקשת אף לא ציינה מהו המועד המדויק שבו נודע לה דבר הטעות). כמו כן טענות המבקשת מעוררות קושי בשים לב לכך שהמבקשת באמצעות בא-כוחה הנוכחי כבר הגישה בעבר לבית משפט זה ערעור פלילי על החלטה המקבלתבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט (ע"פ 6981/13).

בנסיבות אלה ובשים לב לכך שהבקשה הוגשה בחלוף המועד להגשת ההליך לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה להארכת מועד.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בתשרי התש"ף (24.10.2019).

רון גולדשטיין, שופט
ר ש ם
